

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΠΕΤΖΑΛΛΑΝ

Τήν Κυριακήν, 6^η /19^η Δεκεμβρίου 2021, ἐωρτάσθη ἡ ἐορτή τοῦ ἐν ἀγίοις πατρός ἡμῶν Νικολάου, Ἐπισκόπου Μύρων τῆς Λυκίας τοῦ θαυματουργοῦ εἰς τήν πλησιόχωρον τῆς Βηθλεέμ κώμην τῆς Μπετζάλλας καί εἰς τόν ἐν αὐτῇ περικαλλῆ καί μεγαλοπρεπῆ ναόν αὐτοῦ.

Εἰς τήν κώμην ταύτην ὁ Ἅγιος Νικόλαος ἐωρτάσθη ὡς πολιοῦχος αὐτῆς, ὡς ὁ ἅγιος πατήρ τοῦ 4ου μ.Χ. αἰῶνος, διακριθεὶς ἐπὶ ἀρετῇ καί ἀγιότητι, ἐν βοηθείᾳ πτωχῶν, ὀρφανῶν, χηρῶν, θαλασσευομένων, ὡς «κανὼν πίστεως καί εἰκῶν πραότητος, ἐγκρατείας διδάσκαλος», ὡς συμμετέχων εἰς τήν Α΄ Οἰκουμενικὴν Σύνοδον τοῦ ἔτους 325 μ.Χ. καί ὑπερασπισθεὶς τὸ ὁμοούσιον τοῦ Υἱοῦ πρὸς τὸν Πατέρα.

Τῆς θείας Λειτουργίας ἐν τῇ κώμῃ ταύτῃ τήν πρωΐαν τῆς ἐορτῆς, ἐν πανηγυρικῇ ὑποδοχῇ τοῦ Προσκοπικοῦ Σώματος, προεξῆρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργοῦντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Πέλλης κ. Φιλουμένου, τοῦ Ἡγουμένου Ἀρχιμανδρίτου π. Ἰγνατίου, τοῦ Γέροντος Καμαράση Ἀρχιμανδρίτου π. Νεκταρίου, τῶν Πρεσβυτέρων τῆς Κοινότητος ταύτης π. Ἰωσήφ, π. Παύλου καί π. Ἠλία, τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Εὐλογίου καί μετέχοντος ἀθροῦς πανδήμου ἐκκλησιάσματος τῶν πιστῶν τῆς πόλεως, ψαλλούσης τῆς χορωδίας τοῦ ναοῦ, παρουσίᾳ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς Ἱεροσόλυμα κ. Εὐαγγέλου Βλιώρα.

Εἰς τὸ Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ:

«Κύριε, τίς παροικήσει ἐν τῷ σκηνώματί σου; ἢ τίς κατασκηνώσει ἐν ὄρει ἁγίῳ σου; πορευόμενος ἄμωμος καί ἐργαζόμενος δικαιοσύνην, λαλῶν ἀλήθειαν ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ», (Ψαλμ. 14, 1-2), ἀναφωνεῖ ὁ ψαλμωδός.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Πάλιν καί πολλάκις εὐχαριστοῦμεν τῷ Ἀγίῳ Τριαδικῷ Θεῷ, τῷ ἀξιῶσαντι ἡμᾶς συναχθῆναι ἐν τῷ ἐπωνύμῳ ἱερῷ τούτῳ Ναῷ τοῦ ἀγίου Νικολάου Ἐπισκόπου Μύρων τῆς Λυκίας τοῦ θαυματουργοῦ, ἵνα ἐορτάσωμεν τήν σεπτὴν μνήμην αὐτοῦ.

Ὁ Ἅγιος Νικόλαος διακρίνεται εἰς τὸ στερέωμα τῶν ἀγίων τῆς Ἐκκλησίας, διότι οὗτος ἀπεδείχθη κατὰ τὸν ψαλμωδόν: «πορευόμενος ἄμωμος καί ἐργαζόμενος δικαιοσύνην, λαλῶν ἀλήθειαν ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ», (Ψαλμ. 14,2).

Τοῦτο ἐξ ἄλλου ἐπιβεβαιοῖ καί ὁ ὑμνωδός αὐτοῦ λέγων: «Προστάτης θερμότατος τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ ἐδείχθη Νικόλαε, τὰ τῶν αἱρέσεων διδάγματα ἄθεα λύων σύν παρρησίᾳ· καί κανὼν ἀνεδείχθη πᾶσιν ὀρθοδοξίας ὑπὲρ πάντων πρεσβεύων τῶν ἐφεπομένων σου θείαις διδασκαλίαις καί εἰσηγήσεσι».

Ὀντως ὁ Πατήρ ἡμῶν Νικόλαος ἀνεδείχθη «κανὼν Ὁρθοδοξίας», δηλονότι ὑπερασπιστὴς τῆς σωζούσης Ὁρθοδόξου πίστεως. Καί τοῦτο διότι ἤκουε ἀφ' ἐνός εἰς τό παράγγελμα τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου λέγοντος: «γίνεσθε δέ ποιηταί λόγου καί μή μόνον ἀκροαταί», (Ἰακ. 1,22) καί ἀφ' ἐτέρου εἰς τόν Κυριακόν λόγον: «Ὃς δ' ἂν ποιήσῃ καί διδάξῃ, οὗτος μέγας κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν Οὐρανῶν», (Ματθ. 5,19).

Μέ ἄλλα λόγια, οἱ ἀγιογραφικοὶ οὗτοι λόγοι ἐγένοντο ἔργον καί τρόπος ζωῆς τοῦ πνευματικοῦ ποιμενάρχου τῆς Ἐκκλησίας Νικολάου τοῦ θαυματουργοῦ, τοῦ ὁποίου ἡ φήμη διεδόθη εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην. Διό οὗτος παροικεῖ ἐν τῷ σκηνώματι Κυρίου καί κατασκηνοῖ ἐν ὄρει ἁγίῳ Αὐτοῦ, τουτέστιν ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν.

Ἐν τῷ ἱερῷ προσώπῳ τοῦ θεσπεσίου Νικολάου διακρίνεται καί ἀποτυπώνεται τό ἰδιαίτερον γνῶρισμα τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως. Καί διερωτώμεθα: Ποῖον εἶναι τό ἰδιαίτερον τοῦτο γνῶρισμα; Εἶναι ἡ ἀγιοσύνη, κατὰ τόν θεῖον Παῦλον λέγοντα: «ἀγαπητοί καθάρισωμεν ἑαυτούς ἀπό παντός μολυσμοῦ σαρκός καί πνεύματος, ἐπιτελοῦντες ἀγιοσύνην ἐν φόβῳ θεοῦ», (Β' Κορ. 7,1). Κατά δέ τόν κορυφαῖον Ἀπόστολον Πέτρον τό ἰδιαίτερον γνῶρισμα εἶναι καί πάλιν ἡ ἀγιότης, ὡς διδάσκει ἐπικαλούμενος τὴν ἁγίαν Γραφήν: «Ἅγιοι γίνεσθε, ὅτι ἐγὼ ἅγιός εἰμι Κύριος ὁ θεός ἡμῶν», (Α' Πέτρ. 1,16/Λευϊτικ. 20,7).

Ἀγιοσύνη καί ἀγιότης σημαίνει προσκόλλησιν εἰς τόν θεόν, τουτέστιν τήρησιν τῶν ἐντολῶν τοῦ θεοῦ, ὡς γέγραπται περὶ Μωϋσέως καί Ἀαρὼν καί Σαμουὴλ: «οὗτοι ἐπεκαλοῦντο τόν Κύριον, καί αὐτός εἰσήκουσεν αὐτῶν, ἐν στύλῳ νεφέλης [ὁ θεός] ἐλάλει πρὸς αὐτούς· ὅτι ἐφύλασσον τὰ μαρτύρια αὐτοῦ καί τὰ προστάγματα αὐτοῦ, ἃ ἔδωκεν αὐτοῖς» (Ψαλμ. 6-7). Τά μαρτύρια ἐν προκειμένῳ εἶναι αἱ θεῖαι ἐντολαί, δηλαδή τὰ προστάγματα τοῦ θεοῦ.

Τά μαρτύρια ταῦτα, τὰς θείας δηλονότι ἐντολάς, ἐφύλασσαν καί ὁ θεσπέσιος Πατήρ ἡμῶν Νικόλαος, διό καί ἠξιώθη «εἰς τό μεταλαβεῖν τῆς ἀγιότητος τοῦ θεοῦ», (Πρβλ. Ἑβρ. 12,10), τουτέστιν τῆς καθαρότητος, κατὰ τόν Ἱερὸν Χρυσόστομον καί τῶν ἀγαθῶν αὐτοῦ κατὰ τόν Οἰκουμένιον. Τούτου ἕνεκεν ὁ ὑμνωδός αὐτοῦ τοῦ θεηγόρου Νικολάου ἐπικαλούμενος τὴν βοήθειαν αὐτοῦ λέγει: «Ἄνθρωπε τοῦ θεοῦ καί πιστέ θεράπον, λειτουργέ Κυρίου, ἄνερ ἐπιθυμιῶν, σκεῦος ἐκλογῆς, στῦλε καί ἐδραῖωμα τῆς Ἐκκλησίας, Βασιλείας κληρονόμε, μή παρασιωπήσῃς τοῦ βοᾶν ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς Κύριον».

Ἡ καθαρότης τῆς καρδίας, τό ἡγεμονικόν πνεῦμα καί αἱ κατὰ Χριστόν ἀρεταί τοῦ Ἐπισκόπου τῶν Μύρων τῆς Λυκίας κατέστησαν αὐτόν οὐ μόνον κήρυκα τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως κατὰ τῆς ἐπαράτου αἱρέσεως τοῦ Ἀρείου ἐν τῇ πρώτῃ Οἰκουμενικῇ Συνόδῳ, τῇ συνελθούσῃ ἐπὶ Μεγάλου Κωνσταντίνου ἐν Νικαίᾳ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας τῷ 325 μ.Χ. ἀλλὰ ποιητὴν πολλῶν θαυμάτων, διό καί θαυματουργός ἐκλήθη. Ἐπὶ πλέον ὁ θεῖος Νικόλαος εἶναι ἰδιαίτερος γνωστός ὡς ὁ προστάτης τῶν πενήτων, τῶν ὀρφανῶν, τῶν χηρῶν καί ὁδηγός τῶν τυφλῶν.

Ὡς ἄλλος Παῦλος ὁ Ὅσιος Νικόλαος ἐγένετο ζηλωτὴς τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ λέγων: «οὐδεὶς γάρ ἡμῶν ἑαυτῷ ζῇ καί οὐδεὶς ἑαυτῷ ἀποθνήσκει· ἐάν τε γάρ ζῶμεν, τῷ Κυρίῳ ζῶμεν, ἐάν τε ἀποθνήσκωμεν, τῷ Κυρίῳ ἀποθνήσκομεν· ἐάν τε οὖν ζῶμεν, ἐάν τε ἀποθνήσκωμεν, τοῦ Κυρίου ἐσμέν», (Ρωμ. 14, 7-8). Διὰ τοῦτο οὗτος ὁ ἱερός ἡμῶν Πατήρ προβάλλεται ὡς πρότυπον ποιμένου καί διδασκάλου ἀλλὰ καί τῆς εἰς Χριστόν πίστεως, προσευχόμενος καί λέγων: «Γνώρισόν με Κύριε ὁδόν

ἐν ᾗ πορεύσομαι, ὅτι πρὸς σέ ἦρα τὴν ψυχὴν μου», ὅτι «ἐπὶ σέ ἐπερρίφην ἐκ μήτρας, ἐκ κοιλίας μητρός μου θεός μου εἶ σύ·», (Ψαλμ. 21,11). Ἦκουε δέ καὶ τοῦ Δαυΐδ λέγοντος: «Πλοῦτος ἐάν ρέῃ, μὴ προστίθεσθε καρδίαν» (Ψαλμ. 61,11). Πρὸς δέ καὶ τοῦ σοφοῦ Σολομῶντος : «ἐλεημοσύναι καὶ πίστεις μὴ ἐκλιπέτωσάν σε», (Παροιμ. 3,3).

Ἡ ἐξ ὅλης τῆς καρδίας του καὶ ἐξ ὅλης τῆς τῆς ψυχῆς του καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας του ἀγάπης τοῦ Πατρός ἡμῶν Νικολάου πρὸς τόν θεόν ὠδήγησαν τὰ διαβήματά του εἰς τούς τόπους τούς ἁγίους, δηλονότι τόν τόπον τῆς Γεννήσεως, τῆς Σταυρώσεως καὶ τῆς τριημέρου ταφῆς καὶ Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, γενόμενος οὕτω προσκυνητῆς αὐτῶν.

Ἡμεῖς δέ, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὄντες αὐτόπται καὶ ἀψευδεῖς μάρτυρες τῶν σεβασμάτων [Παναγίων Προσκυνημάτων] τοῦ μυστηρίου τῆς θείας Οἰκονομίας καλούμεθα ἵνα προσκυνήσωμεν ἐν τῷ Σπηλαίῳ τῆς Βηθλεέμ τόν γεννηθέντα ἐκ τῶν ἀγνών αἱμάτων τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας Σωτῆρα ἡμῶν Χριστόν, Ἐκκλησιαστικῶς καὶ οὐχί κοσμικῶς, πνευματικῶς καὶ οὐχί ὑλικῶς, «τά ἄνω φρονοῦντες μὴ τά ἐπὶ γῆς» (Κολ. 3,2), ὡς παραγγέλλει ὁ θεῖος Παῦλος. Καί ὡς ἄλλοι μάγοι προσφέρωμεν αὐτῷ [τῷ ἐκ Πνεύματος Ἁγίου γεννηθέντι Χριστῷ] τὰ δῶρα ἡμῶν, τοὔτέστιν τὴν ταπείνωσιν τῆς καρδίας ἡμῶν, τὴν μετάνοιαν καὶ τὴν πρὸς ἀλλήλους συγχώρησιν, ἵνα ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ ἐορτάσωμεν τὴν μητρόπολιν τῶν ἐορτῶν αἰνοῦντες τόν θεόν καὶ λέγοντες «δόξα ἐν ὑψίστοις θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία», (Λουκ. 2,11). Ἐτη πολλά καὶ εὐλογημένα Χριστούγεννα.

Μετά τὴν θείαν Λειτουργίαν παρετέθη κέρασμα καὶ ἠκολούθησε μεσημβρινόν γεῦμα.

Διαρκοῦντος τούτου ὁ Μακαριώτατος καὶ πάλιν προσεφώνησε διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως αὐτοῦ:

«Μεγάλως σε ἐδόξασεν, ἐν θαύμασιν ὁ Κύριος, καὶ ζῶντα καὶ μετὰ τέλος, Νικόλαε Ἱεράρχα· τίς γάρ ἐξ ὅλης πίστεως, μόνον ἐπεκαλέσατο, τό ἅγιόν σου ὄνομα, καὶ οὐκ εὐθύς εἰσηκούσθη, θερμόν προστάτην εὐρών σε;»

Ἀξιότιμε κύριε Πρόεδρε καὶ σεβαστά μέλη τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς,

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Ὁ μέγας προστάτης τῆς ἱστορικῆς ὑμῶν πόλεως Μπετζάλλας, Ἅγιος Νικόλαος Ἐπίσκοπος Μύρων τῆς Λυκίας, συνήγαγε πάντας ἡμᾶς κληρὸν καὶ λαόν ἐπὶ τῷ αὐτῷ, ἵνα δοξάσωμεν τόν δοξάσαντα αὐτόν.

Ἡ σημερινή λαμπρά ἐορτὴ τοῦ Ἁγίου Νικολάου, τοῦ ἐπισκεφθέντος τὴν πόλιν ὑμῶν κατὰ τὴν προσκυνηματικὴν αὐτοῦ μετάβασιν εἰς τόν τόπον τῆς Γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ κατὰ τόν τέταρτον (4^{ον}) μ.Χ. αἰῶνα, ἐνέχει ἰδιαιτέραν σημασίαν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Ἱεροσολύμων καὶ τό χριστεπώνυμον αὐτῆς ποίμνιον.

Ἡ διὰ μέσου τῶν αἰώνων Χριστιανικὴ παρουσία τῶν Χριστιανῶν καὶ δὴ τῶν Ρούμ Ὁρτοντόξ ἐν τῇ ἀγίᾳ Γῇ τῆς Παλαιστίνης ἀπεδείχθη ὅτι ἀποτελεῖ τό ἅλας αὐτῆς τῆς γῆς. Λέγομεν δέ τοῦτο, διότι ἡ ἀγία τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία καὶ ὁ εὐσεβὴς αὐτῆς λαὸς μαρτυροῦν μετὰ πάσης δυνάμεως τὴν ἀδιάκοπον ἱστορικὴν διαδρομὴν τῶν ἁγίων τόπων ἀπὸ τῆς ἐνδόξου ἐποχῆς τῶν Ἁγίων καὶ μεγάλων

ἰσαποστόλων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης μέχρι σήμερον.

Τό Ρωμαιορθόδοξον Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, δηλονότι ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων καί πάσης Παλαιστίνης παραμένει ὁ ἀκρογωνιαίος λίθος τῆς ἐγγυήσεως τῆς πολιτισμικῆς, θρησκευτικῆς καί ἐθνικῆς ταυτότητος τῶν ἐνταῦθα διαβιούντων Χριστιανῶν, ὡς καταγγέλλει καί ὁ θεῖος Παῦλος λέγων: «ἄρα οὖν οὐκέτι ἐστέ ξένοι καί πάροικοι, ἀλλά συμπολῖται τῶν ἁγίων καί οἰκεῖοι τοῦ θεοῦ, ἐποικοδομηθέντες ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν ἀποστόλων καί προφητῶν, ὄντος ἀκρογωνιαίου αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ», (Ἐφ. 2, 19-20).

Πράγματι ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἔχομεν τόν Ἅγιον Νικόλαον συμπολίτην καί προστάτην ἡμῶν, διό καί ὁ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας βοᾷ καί λέγει: «Τίς γάρ ἐξ ὅλης πίστεως, μόνον ἐπεκαλέσατο τό ἅγιόν σου ὄνομα καί οὐκ εὐθύς εἰσηκούσθη θερμόν προστάτην εὐρών σε Νικόλαε» ;

Ὁ δέ Ἅγιος Νικόλαος καλεῖ πάντας ἡμᾶς, ἵνα διαφυλάξωμεν ἀκεραίαν καί ἀνόθευτον τήν πίστιν ἡμῶν, τήν ὁποίαν παρελάβομεν ἐκ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, ἀκούοντες εἰς τήν προτροπὴν τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ θεολόγου λέγοντος: «Ἡμεῖς θεολογοῦμεν οὐχί ἀριστοτελικῶς [=φιλοσοφικῶς], ἀλλά ἀλιευτικῶς [=κατά τήν πίστιν τῶν ἀλιέων Ἀποστόλων].

Ἐπὶ δέ τούτοις ἐπιτρέψατε ἡμῖν, ὅπως ὑψώσωμεν τό ποτήριον ἡμῶν καί εὐχηθῶμεν τοῖς πᾶσιν ἔτη πολλά, εἰρηνικά καί ὑγιεινά καί καλὰ Χριστούγεννα. Προσέτι δέ εὐχαριστήσωμεν ἐκ βάθους καρδίας τὰς τοπικὰς ἀρχὰς καί ἰδιαιτέρως τήν Ἀστυνομίαν καί ἰδιαιτέρως τόν ἐξοχώτατον καί ἀγαπητόν ἡμῖν Πρόεδρον τοῦ Παλαιστινιακοῦ κράτους κ. Μαχμούντ Ἀμπάς, εὐχόμενοι αὐτῷ ὑγιείαν, μακροήμερευσιν καί Κυβερνητικὴν δύναμιν. Καί πάλιν ἔτη πολλά».

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας